

„Dneska pozdě odpoledne?“

„Zavolám vám.“

„Moje vizitka,“ řekl technik.

„Detektive?“ zvolal mužský hlas.

Carella se otočil ke dveřím do kuchyně, kde stál hřmotný muž v tmavě šedém kabátě s límcem z černého sametu. Ramena měl mokrá od deště a obličej zarudlý z venkovního chladu. Pod nosem mu rostl malý knírek a měl buclaté tváře a velmi tmavé hnědé oči.

„Jsem Robert Keating,“ představil se Carellovi, ale nepodal mu ruku. Jeho žena stála těsně za ním. Poté co přišel do bytu, spolu určitě hovořili. Žena vyčkávavě hleděla, jako by čekala, že její muž některého z detektivů udeří. Carella doufal, že se tak nestane.

„Pochopil jsem, že jste obtěžovali moji ženu,“ řekl Keating.

„Toho si nejsem vědom, pane,“ odpověděl Carella.

„Jsem tu, abych vám doporučil se toho vyvarovat.“

Carella přemýšlel o tom, že nejlepší by bylo, kdyby jeho žena sem nepřišla a nenašla otce visícího na dveřích od koupelny, neodvázala ho a neuložila do postele. Toho se měla vyvarovat.

„Mrzí mě, jestli tu došlo k nedorozumění, pane,“ omluvil se.

„Raději by nemělo dojít k *žádnému* nedorozumění,“ opáčil Keating.

„Právě proto mi dovoluje vysvětlit naše uvažování,“ řekl Carella. „Pokud váš otec zemřel na infarkt, zítra ho můžete pohřbít a už o nás neuslyšíte. Pokud ovšem zemřel z jakékoli jiné příčiny, budeme se snažit zjistit proč, a nutně se budeme nějakou chvíli ochomýtat kolem. V pořádku, pane?“

„Tohle je místo činu, pane,“ přidal se technik. „Nechtěl byste vypadnout?“

„Cože?“ hlesl Keating.

V PŮL PÁTÉ ODPOLEDNE ZAVOLAL Carella do laboratoře a vyžádal si k telefonu detektiva druhé třídy Anthonyho Morena. Moreno mu pověděl, že vlákna, která sesbíral z háčku na koupelnových dveřích, jsou naprosto totožná s vlákny z modrého kašmírového pásku.

Ani ne deset minut nato volal Carellovi Carl Blaney, aby mu prozradil, že pitevní nález mrtvého Andrewa Henryho Halea je v souladu s posmrtnými známkami zadušení.

Carella přemýšlel, zda Cynthii Keatingovou doprovodí manžel na služebnu, až ji požádá, aby přišla.

Z ROBERTA KEATINGA SE VYKLUBAL podnikový právník, dostatečně rozumný, aby poznal, že policie by nepředvolávala jeho ženu, pokud by neměla důvod věřit, že byl spáchán zločin. Zavolal svému příteli, odborníkovi na trestní právo, a ten byl nyní přítomen a dožadoval se vysvětlení, co jeho mandantka dělá na policejní stanici, přestože již byl informován, že paní Keatingová sem byla *pozvána* a přijela o vlastní vůli v doprovodu pouze svého manžela.

Todd Alexander byl rázný drobný blondák v modré sportovní bundě přes kostkovanou vestu a flanelových kalhotách. Vypadal spíše, jako by doma pořádal jachtařský sraz, než stál zde v ušmudlané policejní služebně, ale z jeho chování čišela zkušenost člověka, který čelil nesčetným falešným obviněním, jež na něj uvalily stovky bezohledných policejních důstojníků, a panující okolnosti, které si vyžadovaly jeho přítomnost zde, ho ani trochu nerozhodily.

„Vysvětlíte mi, co se to tu děje,“ dožadoval se. „Maximálně pětadvaceti slovy.“

Carella ani nemrkl.

„Máme lékařskou zprávu konstatující, že Andrew Hale zemřel na zadušení,“ řekl. „Není to víc než pětadvacet slov?“

„Deset,“ napočítal Meyer. „Ale koho to zajímá?“

„Důkazy naznačují, že pásek z županu pana Halea byl uvázan kolem jeho krku,“ vysvětloval Carella, „a následně pře-